

**Μια φορά κι έναν καιρό,
ο δικός μας Χριστόφορος**

- Έφερνε με καρότσι τα βιβλία της χρονιάς από το Δημοτικό.
- Δίδασκε στους μαθητές όλων των τάξεων Φυσική, κουβαλώντας ακούραστα προβολέα, φορητό και σημειώσεις, με χρώματα κι επεξηγήσεις.
- Αναλάμβανε δράσεις κυρίως για το περιβάλλον, καθοδηγούσε τα παιδιά πώς να κατανοήσουν την εξέλιξή του και να το αγαπήσουν περισσότερο.
- Έκανε στους περιπάτους τον τροχονόμο για μεγαλύτερη ασφάλεια.
- Στήριζε τους συναδέλφους, ιδίως τους νεότερους.
- Ήταν λιγομίλητος, κατά βάθος συναισθηματικός.
- Ασχολιόταν με χειρωνακτικές δουλειές, έκανε πεζοπορίες, αγαπούσε τη θάλασσα, τη Σκόπελο των διακοπών του, το χωριό του στο Αγρίνιο. Ιδιαίτερα μορφωμένος, αυτοδίδακτος στη μουσική. Και πόσα άλλα, ανθρώπινα, δεν ξέρουμε.
- Πέρασε απαραπόνευτα τη μεγάλη δοκιμασία της υγείας του, συνεχίζοντας να έρχεται στο σχολείο και να προσφέρει τις γνώσεις του στα παιδιά.
- Με συμβούλευε για δικό μου πρόβλημα, μου συμπαραστεκόταν.
- Όταν δεν μπορούσε πια, σταμάτησε να έρχεται στο σχολείο.
- Δυστυχώς δεν τα κατάφερε, παρόλη τη δύναμη που επέδειξε (σωματική, πνευματική και ψυχική), δεν άντεξε.
- Μας αφήνει ένα μεγάλο κενό,
πόσο μεγαλύτερο για τους πιο δικούς του ανθρώπους,
ευχαριστούμε Χριστόφορε που πέρασες από τη ζωή μας,
μακάρι να εκτιμούμε περισσότερο αυτά που έχουμε στη ζωή μας όσο τα έχουμε.

Καλό σου ταξίδι στον Παράδεισο , Δάσκαλε .